

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Art. 7. Solvitur objectio proposita contra naturam & certitudinem hujus
infallibilitatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83614)

illegitimam Synodum, tria capitula à Chalcedonensi approbata fuisse; rectè verò, credendo Chalcedonensem Synodum esse Synodum œcumenicam, & iudicia ab œcumenica Synodo de orthodoxia, vel heretodoxia textuum dogmaticorum quorumlibet lata, infallibiliter vera esse, adeoque irrefragabilia. Quinta igitur Synodo tandiu resistenter, non quòd crederent Synodum etiam generalem errare posse circa textus dogmaticos, sed è contra quia errare non posse pro certo statuebant, & ex errore facti putabant, & Synodum quintam fuisse tantum particularem Synodum, & à generali Synodo Chalcedonensi tria Capitula ut orthodoxa fuisse suscepta: ex quo confirmatur assertio nostra, sicut & ex eo quòd Episcopi illi in communione Ecclesiæ privati fuerint, & habiti fuerint ut schismatici, donec Synodum quintam, ut legitimam & generalem agnoscerent, ejusque iudicio sese submitterent.

ARTICULUS VII.

Solvitur obiectio proposita contra naturam, & certitudinem hujus infallibilitatis.

Obj. Dicitur non potest, quam infallibilitatem habeat Ecclesia circa textus dogmaticos. *R. neg.* & dico, 1. esse infallibilitatem promissam; quod patet ex supradictis. 2. Hanc infallibilitatem fundari in speciali assistentia Spiritus Sancti, media partim naturalia, partim supernaturalia subministrantis corpori pastorali, quibuscumque corpus pastorale textus dogmaticos infallibiliter interpretatur & qualificat. 3. Hanc infallibilitatem esse summam: suppositis enim promissionibus divinis, tam repugnat corpus pastorale falli in interpretandis & qualificandis textibus dogmaticis, quam repugnat Spiritum S. deficere in ordinandis, & subministrandis mediis, quibus corpus pastorale indiget ad hoc, ut semper textus dogmaticos rectè interpretetur, rectèque de illis sententiam ferat. 4. Vi hujus infallibilitatis à Deo promissa, corpus pastorale solum infallibile esse circa grammaticas regulas, quantum opus est, ut rectè interpretetur textus dogmaticos. Unde non negamus Ecclesiam barbarissimos, solæcissimos, & alia hujusmodi errata admittere posse.

Dices. Saltem dici non potest, quantum constet corpus pastorale sic esse infallibile circa textus dogmaticos. *Resp. neg.* & dico id esse certum certitudine fidei: hæc enim corporis pastoralis infallibilitas circa textus dogmaticos est de fide: *Sed contra instabis.* Illud non est de fide, quod neque ab aliquo Concilio generali, neque ab aliquo Pontifice extra Concilium generale expressè definitum fuit unquam. Atqui sic se habet corporis pastoralis circa textus dogmaticos infallibilitas. Ergo, &c. *Resp. neg. maj.* Nam corporis pastoralis infallibilitas circa ipsa fidei dogmata est de fide, quamvis neque ab aliquo Concilio generali, neque ab aliquo Pontifice extra Concilium generale unquam expressè definita fuerit.

Ratio à priori est, quia ut aliqua veritas sit de fide, sufficit, ut ab Ecclesia fidelibus proponatur sufficienter tanquam fidei dogma, ad quod non requiritur definitio Concilii generalis, aut Summi Pontificis extra Concilium generale. Sic v. gr. in Ecclesia semper de fide fuit, quòd Verbum sit Deus, non creatura: quamvis hoc neque ab aliquo Concilio generali ante Arij tempora, neque ab aliquo Pontifice ante tempora Dionysii Alexandrini expressè fuerit definitum.

Itaque tamen neque aliquod Concilium generale, neque Summus Pontifex aliquis unquam expressè definit infallibilitatem corporis pastoralis circa textus dogmaticos, hæc nihilominus infallibilitas est de fide, quia illam ut fidei dogma aliunde sufficienter proponit Ecclesia: sicut tamen ejusdem corporis pastoralis infallibilitatem circa ipsa fidei dogmata, neque aliqua Synodus generalis, neque Romanus Pontifex aliquis expressè definit, hæc nihilominus in-

fallibilitas est de fide, quia ut dogma fidei aliunde ab Ecclesia sufficienter proponitur.

Dices. Non potest intelligi quomodo Ecclesia abique decreto Concilii generalis, vel Summi Pontificis extra Concilium generale, possit suam circa textus dogmaticos infallibilitatem sufficienter proponere ut dogma fidei. *Resp. neg.* Nam 1. sicut Ecclesia sufficienter proponit ut dogma fidei suam infallibilitatem circa ipsa fidei dogmata, sufficienter proponendo ut canonicas & divinas, scripturas illas, quibus expressè continetur hæc infallibilitas: ita quoque sufficienter proponit ut dogma fidei suam infallibilitatem circa textus dogmaticos, sufficienter proponendo, ut canonicas & divinas, scripturas illas, quibus hæc infallibilitas expressè continetur.

Porrò cum hoc primo modo Ecclesia sufficienter proponit ad credendum suam infallibilitatem circa ipsa fidei dogmata, simul & indivisibiliter ad credendum sufficienter proponit suam circa textus dogmaticos infallibilitatem. Ratio est, quia iisdem illis Scripturis, quas ut canonicas & divinas sufficienter proponit Ecclesia, eadem claritate continetur & exprimitur utraque infallibilitas. Sic v. gr. his Christi verbis Math. cap. ult. *Docete omnes gentes.... Et ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi*, quæ verba certò canonica sunt & divina, tam clarè continetur & exprimitur infallibilitas circa textus dogmaticos, quam infallibilitas circa ipsa fidei dogmata: in illis enim verbis clarè continetur, & exprimitur omnis infallibilitas ad semper rectè docendum necessaria, qualis evidenter est infallibilitas in interpretandis & qualificandis quibuslibet dogmaticis textibus.

2. Sicut corpus pastorale sufficienter ad credendum proposuit hæc infallibilitatem suam circa dogmata per usum illius, vera scilicet dogmata proponendo vel confirmando, & falsa damnando, verorum dogmatum oppugnatores, & defensores falsorum anathematizando in Conciliorum generalium symbolis & canonicis, & extra Concilia generalia in definitionibus Summorum Pontificum, ab Episcoporum dispersorum saltem pluralitate receptis: ita quoque ad credendum sufficienter suam circa textus dogmaticos infallibilitatem proposuit partim per Concilia generalia, partim per summos Pontifices utendo illa, cum traditiones Apostolicas in SS. Patrum scriptis investigavit, symbola à privatis hominibus composita approbavit, & fidelibus proposuit ut regulam fidei, epistolas dogmaticas ut orthodoxas recepit, vel rejecit ut heterodoxas, tria Capitula & eorum defensores diris devovit, libros integros ut hæretica tabe infectos proscripsit, &c. Sed

Nota. Hactenus Ecclesia non sese clariùs & expressè circa fidei dogmata, quam circa textus dogmaticos usu suo professæ est infallibilem. Etenim in Nicæno Concilio, in quo damnavit Arij dogma, Symbolum ab Osio concinnatum approbavit, & fidelibus omnibus ut regulam fidei proposuit: in Constantinopolitano I. ubi proscripsit dogma Macedonii, Symbolum Nicænum confirmavit, & aliud paulò explicatiùs eadem auctoritate munivit: in Ephesino non aliter Nestorii dogma confixit, quam epistolam Cyrilli Nicæno Symbolo consentientem, Nestorii verò epistolam dissentientem esse pronuntiando: in Chalcedonensi, in quo Eutycheus dogma profligavit, expositionem fidei à paucis Episcopis contextam recepit & subscripsit: in Constantinopolitano II. hæresibus, quas priores synodi damnaverant, denuò damnatis, textus dogmaticos Theodori, Theodoret, & Ibae, cum suis defensoribus anathematizavit, &c. Hinc autem

Argumentor sic. Ex praxi Ecclesiæ circa textus dogmaticos tam colligitur ejus circa textus dogmaticos infallibilitas, quam ex ejus praxi circa fidei dogmata colligitur ejus infallibilitas circa fidei dogmata. Atqui ex praxi Ecclesiæ circa fidei dogmata ejus infallibilitas certò colligitur, de quo nemo catholicus ambigit. Ergo similiter ex praxi Ecclesiæ circa textus dogmaticos, ejus circa textus dogmaticos infallibi-

libilitas certò colligitur. Et sicut ex praxi Ecclesiæ circa dogmata fidei eam circa illa infallibilem esse, sufficientissimè colligitur in ordine ad obligationem credendi, quod nemo catholicus negabit: ita pariter ex praxi Ecclesiæ circa textus dogmaticos, in ordine ad obligationem credendi sufficientissimè colligitur eam circa textus illos esse infallibilem.

At inquit. Ecclesia non definit expressè suam circa textus dogmaticos infallibilitatem; cùm tamen hac infallibilitas à multis impugnetur. Ergo signum est Ecclesiam ipsam de hac infallibilitate minimè certam esse, adeoque fallum est hanc infallibilitatem esse de fide. *R. neg. confeq.* Nam infallibilitas Ecclesiæ circa fidei dogmata à multis impugnatur, & tamen Ecclesia non eam definit expressè; quamvis de ea minimè sit dubia. Malè igitur ex eo, quòd Ecclesia suam circa textus dogmaticos infallibilitatem, à multis novatoribus impugnatam, non definit expressè, malè, inquam, ex eo arguitur Ecclesiam de hac sua infallibilitate incertam esse, adeoque infallibilitatem hanc de fide esse non posse.

Itaque sicut Ecclesia, quamvis de sua circa fidei dogmata infallibilitate certissima, noluit hætenùs eam expressè definire, eamque solo illius usu & exercitio contra hæreticos, à quibus impugnatur, propugnandam esse iudicavit: ita pariter de sua circa textus dogmaticos infallibilitate certissima, eam tamen expressè definire hætenùs noluit, & solo usu & exercitio illius defendendam esse iudicavit contra eos à quibus impugnatur.

Item sicut Ecclesia hætenùs noluit expressè definire suam circa fidei dogmata infallibilitatem, non quòd de illa hætenùs dubitavit, sed quia iudicavit constantem illius ulum existentiam illius & Apostolicæ de illa traditionis invictissimum esse argumentum, adeoque æquivalere expressæ definitioni, qua seipsam circa fidei dogmata infallibilem disertis verbis assereret: ita suam circa textus dogmaticos infallibilitatem expressè definire noluit hætenùs, non quòd dubitavit hætenùs de hac sua infallibilitate, sed quia illam & Apostolicam de illa traditionem invictissimè demonstrari iudicavit per constantem illius usum, qui proinde usus est virtualis & interpretativa definitio, & æquivaleret formali & expressæ definitioni, qua Ecclesia seipsam circa textus dogmaticos infallibilem expressis verbis declararet.

Item Ecclesia non expressè definit suam infallibilitatem circa dogmata fidei, quia tali definitione opus non est ad hoc, ut hæc infallibilitas credi possit & debeat fide divina. Similiter non definit expressè suam infallibilitatem circa textus dogmaticos, quia hæc infallibilitas potest & debet credi fide divina sine tali definitione. Breviter, Ecclesia neutram infallibilitatem expressè definit, quia suum de utraque infallibilitate sensum exprimit per praxim suam circa dogmata fidei & textus dogmaticos. Hinc sicut, licet Ecclesia non definiat expressè infallibilitatem suam circa fidei dogmata, hæreticum tamen est negare hanc infallibilitatem, quia negatur contra sensum Ecclesiæ sufficientissimè expressum per praxim Ecclesiæ circa fidei dogmata: ita licet Ecclesia non definiat expressè infallibilitatem suam circa textus dogmaticos, hanc tamen infallibilitatem qui negat, contra fidem negat, quia negat contra sensum Ecclesiæ, quem Ecclesia per suam circa textus dogmaticos praxim sufficientissimè exprimit.

Dices. Ecclesia infallibilitatem suam circa fidei dogmata expressè definiit in Tridentina Synodo sess. 13. in proemio, ubi sic loquitur: *Sacrosancta Synodus sanam & sinceram illam de venerabili hoc & divino Eucharistia Sacramento doctrinam tradens, quam semper catholica Ecclesia, ab ipso Jesu Christo Domino nostro, & ejus Apostolis erudita, atque à Spiritu Sancto, illi omnem veritatem in dies suggerente, edocta, retinuit, & usque ad finem seculi conservabit, omnibus Christi fidelibus, &c.* Ergo mirum non est, infallibilitatem corporis pastoralis circa fidei dogmata statuenda, esse de fide, neque ab

hac infallibilitate concludi potest ad infallibilitatem circa textus dogmaticos interpretandos & qualificandos.

R. 1. neg. ant. Nam verbis citatis exprimitur tantum universitatis tam pastorum quam ovium indefectibilitas à recta fide, ex qua indefectibilitate per illationem tantum habemus infallibilitatem corporis pastoralis circa fidei dogmata statuenda: nec magis habemus hanc infallibilitatem corporis pastoralis circa fidei dogmata statuenda, quam infallibilitatem ejusdem corporis circa textus dogmaticos interpretandos & qualificandos: ex illa enim indefectibilitate per illationem habemus, promissam esse corpori pastoralis omnem infallibilitatem ad rectè docendum necessariam, qualis proculdubio est infallibilitas circa textus, &c.

R. 2. Dato quòd Synodus Tridentina verbis citatis expressè definiit infallibilitatem corporis pastoralis circa fidei dogmata statuenda, à fortiori dicendum esse, quòd Synodus quinta infallibilitatem ejusdem corporis circa textus dogmaticos interpretandos & qualificandos, expressè definiit verbis, quæ canonibus suis præmittit, & quæ citavimus Articulo superiore: in illis enim directè duo significat, videlicet omnem infallibilitatem ad rectè docendum necessariam, promissam esse corpori pastoralis, & ad rectè docendum requiri in corpore pastorali non solum ut vera dogmata statuatur, & damnet falsa, sed etiam ut proscribat textus, quibus falsa dogmata continentur & defenduntur; adeoque directè significat, corpori pastoralis promissam esse non solum circa fidei dogmata statuenda, sed etiam circa textus dogmaticos interpretandos infallibilitatem.

ARTICULUS VIII.

Solvitur obiectio petita ex Bellarmino.

Dices. Corporis pastoralis infallibilitas circa textus dogmaticos interpretandos in dubium revocatur, imò & negatur à multis Doctoribus catholicis. *R. neg.* Quis enim Doctor catholicus hætenùs docuit Nicænam Synodum falli potuisse in interpretando Symbolo, quod fidelibus omnibus ut regulam fidei proposuit, & ejus nomine Nicænam appellatur? Ephesinam Synodum falli potuisse in interpretandis epistolis dogmaticis Cyrilli & Nestorii, quarum unam consonam, & alteram dissonam Symbolo Nicæno pronunciavit? Chalcedonensem Synodum falli potuisse in interpretanda fidei expositione, quam recepit & subscripsit? Quintam Synodum falli potuisse in interpretandis tribus Capitulis, quæ cum suis defensoribus execrata est? Quis Doctor catholicus hætenùs docuit, Concilia œcumenica falli posse in interpretandis SS. Patrum scriptis, in quibus investigantur traditiones Apostolicas, & ex quibus veras traditiones à falsis discernunt? Aut saltem quis horum aliquid docere potuit sine errore in fide?

Probabis tamen propositionem negatam. Sit unus pro omnibus Bellarmino lib. 4. de Romano Pontifice c. 11. ubi Honorii causam agens, sic loquitur: *Quod si aliquis adhuc non possit adduci, ut credat corruptam esse VI. Synodum; is accipiat alteram solutionem, que est Joannis à Turre-cremata lib. 2. de Ecclesia c. 93. qui docet Patres VI. Synodi damnasse quidem Honorium, sed ex falsa informatione, ac proinde in eo iudicio errasse. Quamvis enim generale Concilium legitimum non possit errare, ut neque erravit hoc sextum in dogmatibus fidei definiendis, tamen errare potest in questionibus de facto. Itaque tuto dicere possumus, hos Patres deceptos ex falsis rumoribus; & non intellectis Honorii epistolis, immerito cum hæreticis connumerasse Honorium. Ex quibus verbis*

Sic argumentaberis. Illud non est de fide, quod tuto negari potest. Atqui ex Bellarmino, tuto negare possumus Concilium generale legitimum falli non posse in interpretandis textibus dogmaticis, & tuto dicere possumus, sextum Concilium, quamvis generale & le-